

הארט השבת

אמרים פנינים וסיפורים על פרשת השבוע

פרשת שלח תשפ"ב

(בהעלותך ח"ל)

גליון: 116

א לעבטיגער שבת

מאת הרב יהודה צבי שפירא רב המוסדות

מתעלים ושמחים עם הציצית

פניני הפרשה

"שלח לך אנשים" (ג, א)

מפרשי התורה מדייקים בתיבת: "לך", ואפשר להוסיף ולומר על"פ דברי חז"ל: **שארץ ישראל ניתנה לישראל במתנה**, (כמובא בדברי רש"י בתחילת פרשת בראשית), וזהו: "לך" לשון מתנה, שבשליחת הארץ היתה תחילת כיבוש הארץ, והתורה מדגישה שארץ ישראל היא מתנה.

כן אפשר לדייק בתיבת: "לך" שעולה במספר: **חמישים**, כנגד **חמישים שערי תשובה** (עיין ליקו"מ ע"ג תנינא). והרי באותה שעה כשרים היו – כמובא בהמשך בדברי רש"י. וזהו: "לך" שכולם היו בתשובה לפניו ית' באותה שעה.

ובהקשר לכך, אפשר להסמיק על מה שכתוב בהמשך: **"ויתורו ויבטלו את הארץ אשר נשבעתי לאבותיכם לאמר: ארץ זבת חלב וסוכה"** (דף א:). **"שכנעו"** הוא ב'בינה', ובינה הא **עולם התשובה**.

גם תיבת "לך", אפ"ל; סובב והולך על משה רבינו – מלשון **שלך**, ע"ד: **'כל המחובר לטהור, טהור'**.

"אשר אני נתן לבני ישראל" (ג, א)

"נתן" נקרא ישר והפוך, בשכר זה שקיבלנו **ארץ ישראל מהקב"ה** – אנו **מחזירים לו כביכול**, בקיום **מצוות התלויות בארץ**. ועיוין בליקוטי הלכות (ערב ג ח): 'קיום כל המצוות הם בבחינת פריעת בעל חוב כל כך, ומי שזוכה לעשות המצווה בשלימות, עד שנכלל על ידי זה עם כל הבריא כולה בהש"ת בעצמה, זה בחינת שמסלק החוב ליד המלווה בעצמו'.

כן אפ"ל; **'נתן'** בגמטריא: **חמש מאות**, ובדבריהם (חגיגה ג): **חמש מאות שנה מהלך מן הארץ עד לרקיע'**, והרי עיקר **ארץ** הוא ארץ ישראל: **ארץ אשר עיני ה' א' בה'**. וכמובא בדבריהם (ספרי ברכה ל"ג כ"ז): **"ארץ ישראל היא תקפה של עולם"**. ובליקוטי מוה"ר (תורה מ"ז): **"כל העולם ניזון משפע של ארץ ישראל"**. וזהו: **אשר אני נתן לבני ישראל**. "נתן" - דייקא.

"עלו זה בנגב ועליתם את ההר" (ג, יג)

ע"פ המובא בליקוטי מוה"ר (ס"ב): **"ואברהם הלך ונסוע אפ"ל; 'ההר' בגמטריא מאתיים ועשר"** כמנון שנות גלות **אבותינו במצרים** – וזהו: **'ועליתם את ההר'** – להתעלות מההר – **מטומאת מצרים** – ולהיכנס לארץ ישראל.

"והתחזקתם ולקחתם" (ג, כ"א)

בכוח **'התחזקות'** בנקודות הטובות-זוכים **'ולקחתם'** לקיחה טובה, לתורה, ולכלל הדברים הטובים-ע"ד הפסוק: **'כי לקח טוב נתתי לכם תורתו על העזוב'**. לימוד וקיום התורה. ובהמשך הפסוק: **'השמנה היא אם רוח'**, שגם **'בשמנה' וגם 'ברוח'**-בכל המצבים, נצטוו: **'והתחזקתם ולקחתם מפרי העץ'**. וכפי שידוע שיחתו של מוהר"ת – **שהצדיקים זכו למדרגתם בכוח ההתחזקות בכל מצב**.

ואפשר להוסיף: **"לכונן טובות"** בגמטריא: **'והתחזקתם'** (עם התיבה) ועוד **כ"ב**, כנגד – **אוניות הא"ב** - רמו להתחזקות **בנקודות טובות**, לכל אחד מישראל – דהא לכל אחד יש **'אות'** בתורה (כמובא) ושרשו במקום גבוה.

וזהו הכתוב (ישעיה א): **"אם יהיו חטאיכם כשנים כשלג ילבינו ואם יאדימו כתולע כצמר יהיו"**, רמו על חוט של תכלת המלבין עונות ביום הכפורים, כי הציצית הם בבחינת מקומו של עולם, שבו דנים את הכל לכף זכות, ועל-ידי זה ממשיכים מחילת עונות.

ובהלכות ציצית (ה א), כותב: **ציצית הוא בחינת החוט של חסד שנקלע ונשזר מן הע"ב נימין, שעליהם יתנגן השיר של חסד שיתער לעתיד, שזהו הקול המשקה את הגן, ששם גדלים כל היראות וכל הריחות כי חוטי הציצית בכללם עולים ע"ב, כמובא. כי הם ל"ב חוטי שכל חוט כפול משנים, כי צריכים להיות שזורים ושני פעמים ל"ב הוא ס"ד, ועם השמנה חוטים עולים: ע"ב כמנין 'חסד', שנקלע ונשזר מע"ב נימין, שהם בחינת הנימין שעליהם יתנגן השיר של חסד של לעתיד.**

ועוד שם (ציצית ה ב): **בציצית יש ביחד ל"ב חוטיין, זה בחינת כלליות התורה שמתחלת בב' ד'בראשית' ומסתיימת בלמ"ד. כי ציצית הוא בחינת אמונה, שהוא כלליות התורה מ'בראשית עד לעיני כל ישראל. ועל-כן מתחלת התורה, 'בראשית ברא א' את השמים ואת הארץ'. להודיע שעיקר התחלת ויסוד קיום כל התורה הוא על-ידי האמונה בחידוש העולם שמאמינים שה' ית' ברא את השמים ואת הארץ יש מאין המחלט, שזהו יסוד כל התורה כלה, בחינת (מכות כז) בא חבקוק והעמידן על אחת וצדיק באמונתו יחיה, בחינת (תהלים קיט) כל מצוותך אמונה, שזה זוכים על-ידי הציצית.**

דמעות כמספר חוטי הטלית

ויתירה מכך נוכל ללמוד בסודות מצוה נעלה זו, מסיפורו של רבינו הק' מוה"ר מברסלב, שנתן לאחד מחשובי החסידים את טליתו המשוששת במתנה, בשעת נתינתו נענה רבינו ואמר לו: שמור נא היטב והערך כראוי את הטלית אשר נתתי לך, כי להווי ידוע לך, שכמספר חוטי השערות בטלית, כך מספר הדמעות ששפכת לפני השם יתברך שאזכה להשיג מהות וענין טלית. והדברים בעד עצמם מדברים.

זכות מצות ציצית לנצח

וכמה מרעיד הלבבות הוא סיפורו של הגאון מווילנא, שלפני פטירתו נטל את ציציותו בידיו, ואמר באזני מקורביו: כמה קשה להיפרד מעולם המעשה הזה, שבו על ידי מצוה קלה מעלות ציצית שמחירה פרוטות מועטות, יכול האדם לקיים מצוה ששקולה ככל התרי"ג מצוות, וזוכים לקבלת פני השכינה. ושם בעולם האמת לא נוכל לזכות לזה, בעד כל הון שבעולם.

ומה נמצא לכך דבריו של מוהר"ת (ברכת הודאה ו כט) שעיקר הכוונה במצוה זו, הוא בהמשך שמתח המצוה מעולם הבא לעולם הזה, שיוזר בכל עת תכלית העולם הבא, שאז לא יישאר מהתאוות והבליו, מכספו והבו שום דבר כי אם נקודת המצווה שזכה לסגל בחייו. ולכך כשבא לעשות איזה מצוה צריך להתגבר לעשותה בשמחה עצומה עד אין סוף, כי רק זה חיותו וקיומו לנצח, ואפילו אם נעשה עמו מה שנעשה אף-על-פי-כן ישמח ביותו, כי אדרבה הוא צריך לשמח ביותר שהוא גם הוא בעצם שפלותו וגריעותו זוכה לעשות מצוה להתעטף בציצית, ולהניח תפלין ולתן איזה צדקה וכו', שזהו בחינת ששון ושמחה ישיגו ונסו יגון ואנחה, שחוטפין היגון ואנחה ומכניסין אותו לתוך השמחה.

השבוע בפרשה אנו קוראים על מצות "ציצית", וכך אנו קוראים בגודל מעלתה: **"וזכרתם את כל מצות ה'".** ובפרש"י: **שכל המצוות מרומזים בתיבת "ציצית" וכדבריו: מנין גימטריא של ציצית שש מאות, שמונה חוטים וחמשה קשרים הרי תרי"ג.**

על גודל החביבות, והצלת נפש האדם ממש - זכות מצות ציצית, אנו מוצאים בדברי הימדרש לתנחומי' וכך הם דבריו: **משל לאחד שהיה מושלך לתוך מים, והשיט לו הקברניט את החבל, אמר לו: תפוש החבל הזה בידך ואל תניחנה, שאם תניחנה אין לך חיים. אף כאן אמר הקב"ה לישראל: כל זמן שאתם מדובקין במצוות, נאמר עליכם: "ואתם הדבקים בה' אלוקיכם חיים כולכם היום".** וכן הוא אומר: **"החזק במוסר אל תרף נצרה כי היא חידק"**.

רווחי מצות ציצית

עוד אנו מוצאים ברווחים רבים שאנו זוכים ממצוה רבתית זו, בדברי הימדרש הגדול:

זכות הציצית; האויבים כלים, שנאמר: "לאחוז בכנפות הארץ וינערו רשעים ממנו".

זכות הציצית; הצדיקים נהנין מזוי השכינה, שנאמר: "אגורה באהלך עולמים אחסה בסתר כנפך סלה".

זכות הציצית; הקב"ה מזריח את האור לצדיקים לעתיד לבוא. שנאמר: "יורחה לכם יראי שמי שמש צדקה ומרפא בכנפיה". והיא שמעדה לישראל בימי חזקיהו, שנאמר: מכנף הארץ זמירות שמענו", וכי יש כנף לארץ ואומרת שירה: אלא זו תפילת חזקיהו וישעיהו שהיו מתפללין והציצית על כתפיהן.

רוח חיים

בליקוטי מוהר"ן (תורה ח) כותב על ציצית: **ארבע ציצית הם בחינת הרוח חיים, וכמו שכתוב (יחזקאל ל"ז): "כה אמר ה' מארבע רוחות באי הרוח"**.

ואפשר להסמיק ולומר, בהא דמצות ציצית מביא רוח חיים לאדם, כי למדים מכך שאף על מצוה קלה זו - כה רבה שרחה, אם כן, זה מכניס רוח חיים לשמוח בכלל המצוות הרבים שאנו עושים, שאין אנו יודעים גודל מעלת שכרם.

מעלתה, רומה, רזה וסודה

ומעט נקודות בפנימיות המצוה, רומה, רזה וסודה נלמד ממשנתו של מוהר"ת מברסלב.

וכך הם תורף דבריו בליקוטי הלכות (ציצית ג יט): **כשאומרים בשבת במתנה "ואני תפילתי לך ה' עת רצון" מתעטפים בציצית: "כי ציצית הם בבחינת למעלה מהמקום, שעל-ידי זה נמשך רצון גדול.**

וציצית - של צמר הוא, שמרמז על רחמים גדולים ורצון גדול מאד, כטלית לבן שנתעטף בו הקב"ה וסידר לפני משה י"ג מדות של רחמים (ברכות ז).

וזה מה שכתוב (דניאל ז): **'לבושיה כתלג חוור ישער ראשיה כעמר נקא'**, (ובמצודות דוד: **שדניאל ראה את השכינה בדם זקן שלבוש לבנים, לרמוז כי ילבין עוון עמו. ושער ראשה כעמר נקי. לרמוז שניקה אותם מפשעם)** ומאור זה נמשכים אורות הציצית כמובא, וזהו רחמים גדולים. שציצית הם בבחינת כיסא הכבוד מקומו של עולם, שממשיך רחמים ורצון גדול.

סיפורים מאירים

סיפורי פרשה במשנת רביה' ק מוהר"ן מברסלב ותלמידיו ז"ע

"אם חפץ בנו ה' והביא אותנו אל הארץ הזאת" (במדבר יד ח)

רבי משה ירוסלבסקי מכריז בבטחה: השנה אני עולה לארץ ישראל!

היה זה בשנים הקשות של ממלכת הרשע הקומוניסטי. שנים, ששלטון סטאלין היה בשיא תוקפו. הגזירות על האוכלוסייה בכלל והיהודים בפרט, כמו גם טבח של מיליוני אזרחים רוסים, היו כמו אין כלום בחוץ. פלנטה אחרת מנותקת של רוע חסר מעצורים.

יום אחד באו כוחות משטרה לאומן, לפי מידע שהיה בידם, כי באומן ישנם חסידים עקשניים, הם פשטו על ה"קלויז", אספו משם 27 חסידים מה"עובדים" הגדולים ביותר כמו רבי ברוך געציעס (דוד של משפחת גלבד הברסלבאים הידועה, נכדי רבינו) וחבריו, חשובי החסידים, והעלימו אותם לארץ גזירה בסיבירי' הרחוקה, שם נעקדו על קדושת שמו יתברך, הי"ד.

והפלא הבטחי נתפס, בתוך אותו זמן, בו שלטון הרוע חגג ללא מעצורים ונבולות, נתנו השלטונות רשות לכל משפחת ירוסלבסקי: שני ההורים, 4 בנים ובת, לעזוב את אמא רוסיה ולעלות לארץ ישראל. זה היה נס גלוי. בדרך כלל, רק על עצם הבקשה היה סיכוי טוב לקבל עונש גירוש לסיביר לתקופה של עשרים שנה. "אתה מעז לבקש רשות לעזוב את אמא רוסיה, את גן העדן עלי אדמות? אם כן, אתה כנראה חולה נפש וצריך לאשפז אותך". (אם לא נהרוג אותך...)

אבל כדי להבין מה גרם לרבי משה ירוסלבסקי לרצות לעלות ארצה, עלינו לגלול את הרקע ההיסטורי של חסידות ברסלב באומן באותן שנים.

בראש השנה של שנת תרפ"ד, עוד התפללו החסידים ב'קלויז' המפורסם, אבל בהמשכה של אותה שנה, סגרו השלטונות את הקלויז באומן. מאז התחילו החסידים להתפלל בבתי פרטיים. בכל פעם בביתו של חסיד אחר.

לקראת ראש השנה של תרצ"ז, הוחלט להתפלל בביתו של ר' ברוך געציעס שהיה נחשב יותר כחורבה ולא כבית, וארגנו את המקום כדי שיוכלו להתפלל שם. כפי שנדר ר' משה לאחר הנס הגדול שהיה לו (הובא בהארת השבת נשא תשפ"א), היה אחראי להכנסת האורחים, והוא היה מכין את הסעודות עבור חבריו החסידים באומן, כשהוא מממן את כל ההוצאות הכבירים מכספו, כשבמסך כל השנה היה אוסף כסף, ולקראת ר"ה היה הולך לשוק וקונה דגים ועופות וכל מיני מטעמים. מישוה תרם את ביתו כמטבח ציבורי ויש ביטול את האוכל לראש השנה לקהל הרחב. והנה, באמצע תפילת יום ב' דראש השנה תרצ"ז הגיעה המשטרה...

"מי האחראי כאן?" ר' משה קם ואמר: "אני" בלא מורא. הוא היה אדם מסודר ומבחינת השלטון נחשב כאזרח צרף. היו לו אישורים וניירות. היה מותר לו לנוע ממקום למקום לצורך עבודתו. גם היה מותר לו לנסוע לאומן, בעוד חבריו, החסידים "הרגילים" היו אנשים אנטי יצרניים... הם למדו תורה והתפללו ועבדו את ה'. מבחינת השלטון הם היו אויבי המשטר. לא יצרנים.

ובכל זאת, ההודאה שלו שהוא אחראי, הייתה הסתכנות גדולה מאוד והכנסת ראשו ללוע הארי. מנקודת המבט של השלטונות הקומוניסטיים היה אסור לספק מזון לאויבי המשטר. כי בכך אתה מחזק ומגבה אנשים ילא פרודוקטיביים ומעודד אותם לא לעבוד.

השוטר חרף את פסוקו: "במוצאי חגך עליך להתייצב בתחנת המשטרה יחד עם עוד עשרה אנשים מן המתפללים כאן". כל העשרה היו "מבוקשים" על ידי השלטון הקומוניסטי בעבירות נוראות של שמירת אורח חיים יהודי...

במוצאי שבת הגיע ר' משה אל תחנת המשטרה, הוא בא לבד...

השוטרים זעפו: "איפה "המבוקשים"???" הם שמעו שאתם מחפשים אותם וברחו... ענה בגבורה. הוא נעצר לכמה ימים ועבר חקירות. אבל לאחר כמה ימים שוחרר. משם הלך ישירות לציון הקדוש, להודות, להתפלל ולבקש, לשמוח ביחד עם כלל החסידים על שחרורו.

מי היה מסמין, שח ר' משה לוי יצחק בנדר, שאותו שחררו, הוא וגם בניו היו כאלו גיבורים, ולמה יתנו להם לעזוב את רוסיה ולעלות לארץ ישראל?!

וכשאתא ובא ראש השנה, מבשר רבי משה לכולם בפנים צוהלות: "השנה אני נוסע לארץ ישראל", "זו מנין לך?" שאלו אותו בני החבורה. אתה נביא?!

ענה ר' משה בפשטות תמימה של חסיד מהדורות ההם: עד היום כל מה שביקשתי אצל הרבי נענית הכל, וככישו יבקשתי לעלות לארץ ישראל...

והיה רבי לוי יצחק בנדר מוסיף ומספר: שלפני זה לא התפלל אף פעם על כך, בסברו: שלתת אוכל לקיבוץ של ראש השנה לאניש באומן זה יותר גבוה. אולם כשראה שהרדיפות אינו פוסקות החליט לעלות לארץ ישראל, והתפלל על כך בציון הקדוש.

במוצאי ראש השנה נסע חזרה הביתה למוסקבה. הגיש בקשה למשרד הפנים לעלות עם כל משפחתו, והנה זה פלא - הוא קיבל מיד תשובה חיובית שהייתה נגד כל הסיכויים.

ובחודש כסלו תרצ"ז עלתה כל המשפחה על האונייה "פרץ מרינג" ונסעה לארץ ישראל. את האישורים ההכרחיים לקבלת אישור כניסה לארץ שלח להם ידיד המשפחה החסיד הנודע רבי אליהו חיים רוזין שנסע כבר לארץ לפניו.

כאמור, קבלת אישור יציאה מרוסיה באותן שנים הייתה נגד כל הסיכויים. בעיצומם של ימי סטאלין עלתה משפחה שלמה לארץ ישראל. והנס היה כפול ומכופל. הבן הגדול הבחור ר' אברהם ירוסלבסקי כבר היה בן 18 וקיבל צו גיוס לצבא האדום, ובכל זאת הורשה גם הוא לעלות ארצה, ונס גדול זה - זקפו לזכות התפילה בציון הקדוש.

לעילוי נשמת רבי משה ב"ר ראובן (ירוסלבסקי) יום היא"צ י"ט סיון (שנת תשי"ט)

חיים יפים!

מן המצד שהוא ישיב שמעדים |

קדים יקרים! המתנה הנפלאה ביותר שיש לנו הם מי חיינו, הנמים והשנים שהקדוש ברוך הוא נתן לנו במתנה את החיים. כי מה יותר חשוב לאדם מהחיים בעצמם. הכל יתן האדם עבור זה. מתנה זו היא - לנו לצל חיינו, וכבר אומר חכמינו "אין אבדה פאבדת חיינו" - כי ההפסד הגדול ביותר הוא - שחלילה אנו מחמיצים את החיים הנקרא שיש לנו, את החיים בעצמם.

כל יום מימי חיינו הוא ערך בפני עצמו, יש לו חשיבות מיוחדת, חשיבות מאוד גדולה, ואנו צריכים למלאות אותו בתוכן שישאר לנו לנצח, בתורה תפילה ומעשים טובים שאנו זוכים לעשות.

על אברהם אבינו פתוב: "ואנאך יקונו זקון פא בנמיים" שפא עם כל ימיו - מימי היו מנצלים היטב. רבנו התבטא פעם על משהו שנקטר אל עלינו בקצור ימים - "אבטיס גילעבט און שין גילעבט" - הוא מי מעט אצל הוא מי חיים יפים... גם אנו נראה שיהיה לנו חיים יפים - לנצל את הימים שהשם הקצוב לנו, עובד יפה של למוד. עוד תפילה, עוד מצוה טובה - ונדך החיים שלנו גם יהיו יפים מאוד.

המשך פניני הפרשה

"ועלו בנגב ויבאו עד חברון" (יג ב"א)

בדברי הבעל שם טוב (בעש"ט על התורה שלח): כשלומדים דברי שום תנא וחכם מדברי הקדמונים, מדבק ומכניס חיות ומוחין שלו לתוך הדיבורים, ונקרא התדבקות רוחא ברוחא, וזו בחינת השתטחות על קברי צדיקים.

ואפשר לומר, שזהו הנאמר אצל כלב לאחר שהשתטח על קברי הצדיקים 'ורוח אחרת הייתה בו' ענין **אתדבקות רוחא ברוחא**, וזהו גם דיוקו בהמשך: 'יהס כלב את העם אל משה' כדברי רש"י: 'לשמוע מה שידבר במשה', וכן הוא באור החיים, בכתבו: שהוא השתקם אל משה - שהוא מלך, דכתיב ויהי בישורון מלך. וזהו: רוחו של כלב שהתדבק - אל משה.

"אפס כי עז העם הזה" (יג ב"ח)

המרגלים ברצונם החליש את בני ישראל ניסו להפילם בעזות דסטרא אחרא' ומידת שליליותו הוא: 'עזות דקדושה' - שיש בכוחו להתגבר, וכדברי המשנה (אבות ה): 'הוי עז כנמר'. ובדבריהם (ביצה כ"ח): 'מפני מה נתנה תורה לישראל מפני שהן עזין'. ויעוין בליקוטי מוהר"ן (קמ"ז רע"א ועוד) במעלת מידת העזות דקדושה.

"סלחתי כדברך" (יד כ')

ראשי תיבות ס'לחתי כ'דברך' הם גימטריא שמונים - מנין שנתינו של משה רבינו ע"ה - בזמן שהחל להנהיג את עם ישראל, והא עיקר מנהיגותו של ישראל הוא ברחמנותו, וכמובא בליקוטי מוהר"ן (ז תנינא): שהמנהיג צריך להיות רחמן, ומשה רבינו הנהיג את ישראל ברחמנותו. וזהו 'סלחתי כדברך' - ביטוי לרחמנותו של משה רבינו ע"ה.

"עין בעין נראה אתה ה'" (יד י"ד)

ע"פ המובא בשיחות הר"ן (קכ"ג): שהתקרבות להש"ת אף לפי שעה - גם אם אחר כך נעשה מה שנהיה יקר מאוד. וכדברי המדרש על שעת מתן תורה, 'עין בעין נראה אתה ה' על פי כן היה יקר בעיני השם יתברך מאד ההתקרבות בעצמו. כמו שכתוב: 'לבבתי באחת מעיניך' דאפילו שהייתה רק עין אחת חיבבם הקב"ה.

וזהו: 'עין בעין' - לשון יחיד של ב' עיניים, שמשה רבינו לימד זכות על עמ"י - דאף שבעין אחת כבר הביטו על החטא, אך יחד עם זאת - בעין אחרת הביטו על קבלת התורה, ובהמשכו של פסוק: 'נראה אתה ה' - התגלות שם הו"ה - רחמים וחסדים בראיה, שהקב"ה כביכול הביט עלינו בעין טובה.

"וינסו אותי זה עשר פעמים" (יד כ"ב)

'וינסו' מלשון: נס להתנוסט - לשון גדולה, שבעשרה מתגדל שם ה'.

"ואולם חי אני וימלא כבוד ה' את כל הארץ" (י"ד כ"א)

כשחיים את האני את הש"ת, או אז: 'וימלא כבוד ה' את כל הארץ' - נתגלה כבודו ית' - ע"ד הפסוק: כל הנקרא בשמי לכבודי בראתיו יצרתיו אף עשיתיו'. ובליקוטי מוהר"ן (תורה קע"ב): 'עיקר אור הש"ת הוא כבוד, בחינת והארץ האירה מכבודו'.

"ועבדי כלב עקב הייתה רוח אחרת עמו" (י"ד כ"ד)

עבודת ה' הוא בלב ובחכמה ע"ד הפסוק: 'ידיעת היום והשיבות אל לבבך' - ידיעה ולב. ויעוין בליקוטי מוהר"ן (תורה מ"ט): שהלב הוא הצייר של המידות והעולמות, ועיקר הציירה הייתה בחכמה כמו שכתוב כלם בחכמה עשית'. וזהו: 'לב' אותיות: ל"ב - כ'. לב כפשוטו, ו - ל"ב נתיבות חכמה שבהם חקק וברא את עולמו כמובא בריש ספר יצירה.

ואות כ' הוא מלשון כפיפה - לכופף את הלב והדעת לה', וזהו: 'עבדי כלב עקב הייתה רוח אחרת עמו וימלא אחרי'.

ואפשר להוסיף על 'רוח אחרת עמו': בפרש"י: 'שתי רוחות אחד בפה ואחד בלב'. 'פה' רומז על חכמה - 'פה ידבר חכמות' (תהלים מ"ט) ורוח שבלב. כן אפשר להוסיף ע"פ המובא (ליק"מ פ"ב): 'אחור וקדם צרתני ותשת עלי כפך' אל תקרא כפך אלא כפף - אות כ'. וזהו כ' - כפיפות - בפסוק זה של: 'אחור וקדם צרתני' הנאמר על יצירת האדם.

בכמה רגעים
אנו יכולים להתעלות
כלפי מעלה - אך חלילה
גם להיפך ח"ו.

- התחזקות מחד,
אך זהירות מאידך.

עלינו ממש אמר הפתוב:
"לרגעים תבחננו"
שאנו בוחרים ומנסים
ברגעים ממש ולמשל:
כן לדבר, לא לדבר. להביט
חלילה בדברים האסורים או
לא, וכן בשאר המצוות.
וכל נסיונות אלו הם מבחנים
ונסיונות של רגעים ושניות...
(רבי לוי יצחק בנדר ז"ל)

זוית ראיה

קבלת העלון | לשמיעת שיעורי הרב יהודה צבי שפירא בקול הלשון: 036171111 | שלווח: *7999126 | כל הזכויות שמורות!